

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével szemben.

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl.

Fordul a kocka.

Pécs, 1898. július 19.

A Budapesten üléselő vámparlament tárgyalásai a legkevésbé képesek megintgatni azt a meggyőződésünket, hogy a külön vámterület — legalább ezuttal — létesítve nem lesz, hanem mostani kormányunk, támaszkodva hatalmas többségére, bármilyen módon fenn fogja tartani Ausztriával az eddigi gazdasági közösséget.

Ebben a meggyőződésben csak megerősített bennünket a vámankét első három napi tárgyalása, a mikor a kormány által meghívott politikusok vitték a nagy szót s igyekeztek beledisputálni az ország közvéleményébe, hogy a közös vámterület nemcsak az ő politikai ideáljuk, hanem Magyarország gazdasági érdekeinek istápolója is. Azért a külön vámterület tarifáját tárgyalva, nem mulasztották el hangoztatni, hogy működésük vezéreszméjét a közös vámterület fentartása képezi; persze a gyengébbek kedvéért siettek hozzátenni, hogy ezt csak úgy képzelik, hogy a közös vámterületen Magyarország érdekei is a kellő véd elemben részesüljenek. Mintha bizony a h arminc évi tapasztalat nem igazolná en nek lehetetlen voltát, de viszont azt is, hogy a politikusok értenek hozzá érdekeink legeklatásabb sérelmeit is javunkra szóló intézkedéseknek feltüntetni, s így annak a kijelentésüknek, hogy ők a gazdasági közösségnek csak addig bivei, míg abban a mi érdekeink is megvédhetők lesznek, semmi magja nincsen.

Jöttek aztán az agráriusok s tele töltötték a levegőt siralmaikkal a magyar mezőgazdaság végpusztulásáról az esetre, ha a vámközösség Ausztriával megszűnnék. Ezek már kevésbé lévén politikusok, el is felejtették a közösség fentartásához hozzátartozni azt a politikus sallangot, hogy csak az ország érdekeit megóvó közösséget vélnék fentartandónak. Szerintük a közös vámterületre a magyar mezőgazdaságnak feltétlenül szüksége lévén, az feltétlenül fenn is tartandó.

Lett is erre nagy ujjongás a bécsi

sajtóban, a mely ebben az osztrák érdekek előtti feltétlen meghódolást látta; de már a szombati nap is s még inkább a tegnapi tárgyalás nevezetes fordulattal lepte meg az érdeklődő közvéleményt. Szombaton *Wekerle* Sándor mondott hatalmas beszédet, melyben ugyan a közös vámterület hívének vallotta magát, de azért nem rettenne vissza az önálló vámterület berendezésétől sem, ha ez szükségessé válnék; tegnap pedig már határozottan gazdasági önállóságuk mellett keltek sikra a szónokok, köztük olyanok is, a kiktől ezt sem a kormány, sem a közvélemény nem várta.

Még az agrárius *Bernáth* István is sietett határozottan tiltakozni az ellen a felfogás ellen, mintha a magyar agráriusok minden áron a közös vámterületet akarnák, *Bedő* Albert, volt államtitkár pedig mint földmivelő ember jelentette ki, hogy nem lát semmi félni valót, vagy szerencsétlenséget abban, ha az a fél, mely baráti jobbnakat visszautasítja, saját javunk erősebb szolgálatára s ezzel az önálló gazdasági és ipari élet feltételeinek közvetlenebb keresésére és kifejtésére kényszerít.

Ha a kereskedelmi és vámszövetséget — ugymond *Bedő* — nem lehet olyanná átalakítani, mely a jogjai várt fejlődést biztosíthatja, akkor az a véleményem, *jobb hamarabb, mint később áttérni közgazdasági viszonyainknak önálló intézésére*. A magyar föld mívelőinek nincs mit tartani attól, hogy az ember elsőrendű szükségletét képező gabonát és húst értékesíteni ne lehetne, mert meg kell azt szerezni ott, ahol enni akarnak; a gyomor ereje és követelménye pedig mindig és mindenütt hatalmasabb volt és lesz, mint a nélkülözhetőbb iparcikkek bírása utáni törekvés. *Semmi okunk tehát félni attól a muló árnyéktól, a mely a külön vámterületet követőleg közgazdasági életünkre borulhat*, mert egészen képesek vagyunk annak hátrányos hatását elhárítani.

Az agráriusok kishitű aggodalmainak illetően tönkre silányítása után megkezdődött a vidéki kereskedelmi és iparkamarák felvonulása az önálló magyar vámterület

érdekében. Elsőnek *Deil* Jenő, a kassai kamara titkára emelt szót és meggyőző érvekkel fejtette ki, hogy *önmagukat ámitják azok, kik a közös vámterületet nem annyira Ausztria, mint inkább Magyarország érdekében fentartandónak hirdetik*. Szánandó tévelygők, kik nem akarják belátni, hogy hazánknak nemcsak hogy nincsen oka attól félnie, hogy az önálló vámterület bajba sodorja, de feltétlenül követelnie, létesítenie kell azt.

Nagy figyelemmel hallgatott beszédet mondott aztán *Littke* József, a mi kamaránk elnöke s a jelen voltak tapsai között fejtette ki, hogy *aki fél a gazdasági önállóságtól, az nem ismeri a magyar föld kincseit, a magyar faj életrealóságát, életképességét*. Ő ezekben a nemzeti előnyökben bizva, nem táplál aggodalmakat az önálló vámterülettel szemben.

Még a kormánypártnak egy befolyásos politikusa, *Szmialovszky* Valér is az önálló vámterület hívének vallotta magát tegnap s különösen az agráriusok által felidézett rémlátások ellen harcolt nagy sikerrel, a kiknek nyilatkozatai valóságos fegyverletétel jellegével bírnak Ausztria javára. Ő nem tart a vámháborútól, mert a galíciai gazdák szintén követelni fogják a galíciai nyerstermények védelmét az orosz behozatallal szemben s a politikai térre is kiterjeszkedne, alaptalannak jelentette ki *Károlyi* Sándor grófnak azt a nézetét, mintha az önálló vámterület a monarchia szétzüllesztését jelentené.

Fordult tehát a kocka s a közös vámterületnek szóló dicsőítő himnust, a melylyel az értekezlet kezdődött, az önálló gazdasági berendezkedés erőteljes, férfias hangoztatása váltotta fel. Nem lesz ugyan egyelőre belőle semmi, mert még a *Szmialovszky*-féle politikusok is, akik most az önálló vámterület mellett nyilatkoznak, majd beadják a derekukat *Bánfiy* parancsa előtt s megszavazzák a vámközösséget az abszolút Ausztriával is, de az az előnye a vámerkezlet eme fordulatanak mégis meglesz, hogy felnyitja a nagy közönség szemét s megérleli lassan a közvéleményben

Halló! Ki beszél? Halló! Ki beszél?

Megérkeztek a párisi sport-cipők és a fehér atlasz-cipők!

Benczenleitner József

Pécs legrégebbi és legszolidabb cipő-cége.

Földi halandó ha fáj a lábad, Csak nálam végy cipőt.

Mert az én cipőmben minden elmúl, Tyúkszem, daganat és körömbenövés. Ha puhán akarsz járni izzadság nélkül, Vedd meg a nálam található finom asbest-czipőbélést.

Ha bizton akarsz díjat nyerni, Akármily legyen az, torna, futás, ugrás; vagy kerékpárverseny. Ha messze akarsz gyalogni, vidékre vagy a Jakabhegyre,

Vedd meg a Benczenleitner üzletében a legelegánsabb párisi sportcipőt.

Ha végre mulatságra akarsz menni és Sikkes lakcipőre van szükséged, vagy ha menyasszonyoddal oltár elé van szándékod lépni. Akkor csak Benczenleitnerhez kell menned, hogy kiválgasd ott az olcsó fehér atlasz-cipőt.

Hol van boldogság mostanában? Benczenleitner czipész boltjában.

a meggyőződést, hogy vámközösségben csak mi hozunk folyton indokolatlan áldozatokat Ausztriának s ez már hatalmas lépés lesz azon az uton, a mely gazdasági függetlenségünkhöz vezet.

A vajudó muzeum.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1898. július 19.

Mikor, a múlt év végén, erősebb hullámokat verve megindult a mozgalom a »Pécs-baranyai muzeum« felállítására érdekében, az e tárgyban tartott értekezletből egy nagy, meg egy kis bizottság küldetett ki a további teendők végzése végett. A nagy bizottság aztán muzeum-egyesület létesítését látta jónak s ennek előkészítési munkálatait a kis bizottságra bízta.

Ebben ez elmúlt.

A kis bizottság — azt mondták akkor — többször ülésezett, de sem ez ülések idejét előzetesen a sajtóval nem közölték, sem az ülésekről tudósítások közlésére a sajtót sem fél nem kérték, sem arra alkalmat neki nem adtak. S mivelhogy a hírlapíróknak más dolga is van, mint hogy ott lessék ezt vagy azt a referens előadót, míg fukar szavakkal egy kis értesülést nyerhet tőle, — hát bizony a kis bizottság s általában a muzeum-egyesület dolga nem is lett a sajtóban kellőleg propagálva.

Pedig így kellett volna. Mert ha egyesületet terveznek: bizonyára a nagy közönségre számítanak. Mivel az a pár derék ur, a ki a torony alatt a bizottsági ülésekben résztvéve, a muzeum sorsát előkészíti és biztosítani akarja: bizonyára nem 10—12 tagból állónak képzele a leendő muzeum-egyesületet!

Nos hát, ma a muzeumi nagy bizottság tartott ülést. Ez ülésről is csak egy órával előtte értesült tudósítónk; pedig hát a nagy bizottság ülései csak fontosabbak a kis bizottságénál, vagy mi!?

Ezen a nagy bizottsági ülésen pedig összesen kilenc bizottsági tag vett részt. Jelen voltak: Majorossy Imre polgármester, mint elnök; Zsolnay Vilmos, gyáros; Mátyás Flórián, akadémiai rendes tag; Krasznay Miklós, ügyvéd; Trixler Károly, alispán; Szeifritz József, kanonok; Juhász László, ügyvéd; Horváth Antal, ügyvéd és Németh Béla, ügyvéd.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Uton.

Uton vagyok, de lelkem nincs velem;
Ott nálad hagytam, édes mindenem,
Tied meg itt van, érzem is, a mint
Szellőnek szárnya lágyan meglegyint.

*

Ragyog az égbolt, zöldel a határ;
Illatos réten zeng száz vig madár,
Távolba egy árnyas lomb alól
Kis csalogány remegő hangja szól.

*

A te bús ajkad zendül tán amott,
Mert énekárja a lelkemig csapott . . .
Te reszketsz értem, féltesz engemet,
Hogy hátha, hátha elfelejtelek?! . . .

Szendrói József.

Kora reggel.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

A nap még alig ért fel az ég aljára, az egész korongot még olyan rozsdá vörös fény borította el, mintha a nap elfáradt, belepirult volna abba az utba, melyet meg kell tennie, mire az ég aljára felért.

Ilyenkor kora reggel szoktam én kis lakásunk ablakát kinyitni, hogy betódulhasson az

Majorossy Imre polgármester 11 órakor az ülést megnyitván, előadja, hogy a nagybizottság ülésének két tárgya van:

1. a kisbizottság megsürgetése az alapszabályok és tervek elkészítése iránt;

2. Juhász László ügyvéd ajánlata a muzeumi kiállítást illetőleg.

Az első pontra nézve tett előterjesztésből következőleg, a kisbizottság ülésein nem sok történt. Három ülést tartottak, össze is állítottak kétrendbeli alapszabályt is, de nem terjesztették be még egyiket sem a nagybizottsághoz, ahol összehasonlítandók lesznek azok a muzeumok és könyvtárak országos bizottsága elnökétől, Fraknoi Vilmostól a polgármesterhez leküldött mintával.

Zsolnay Vilmos erre vonatkozólag előadja, hogy a kis bizottság az ő elnöklete alatt működött és az alapszabályokat elkészítette s azokat legközelebb beterjeszti a nagybizottság elnökének.

Igy ez a tárgy hamarosan elintéztetvén, jött a második.

Majorossy Imre előadja, hogy a városi Tanácshoz Juhász László beadványt intézett, a melyben följánlja régiség-gyűjteményét egy kiállításra. A kiállítást kéri még a nyáron a polgári leányiskola három termében létesíteni. Tízezer darab belépti jegynek, egyenkint 50 krajcárért, elárúsítására, úgy tízezer darab sorsjegynek ugyanily összeg melletti eladására kéri a város és a megye félhivatalos pártfogását. A kiállítás e szerint sorsjátékkal lenne összekötve; ajánlkozó adná saját tulajdonából a kisorsolandó tárgyakat: képeket, régi ezüst és arany ékszereket és egyéb régiségeket is. Ő csak azt kéri, hogy a befolyó jövedelemből a megye területén újabb ásatásokat eszközölhessen addig, míg a kiállított régiségeknek számban és minőségben megfelelő újabb gyűjteményt nem szerez. Ez az új gyűjtemény a muzeumé lesz; addig pedig saját gyűjteményét köti le a kiállító biztosítékul. Egyedül valami 150 darab szekrényre kell a városnak ígéretet tenni, hogy azt a muzeum berendezésekor az azokat készítő asztalostól átveszi. Kiadás tehát nincs; helyiséget ad a város; iskolaszünetben a polgári iskolát, augusztus 28-tól pedig a sörház-utcai volt polgári iskola üresen álló termeibe vitetnék át a kiállítás és ott állna nyitva az érdeklődőknek. E tervet folyamodó bemutatta a főispánnak, alispánnak és a polgármesternek s az a tanácskozás alapjául

űde, éltető reggeli levegő. Aztán gyorsan felöltözködöm, felteszem a kalapom, s neki indulok a reggeli sétámnak.

Mikorára elkészülök, Bibike — a kis lányom is felbred — kinyújtja gömbölyű kis karjait, égne emelve apró lábacskaikat, hangosan, élesen tagolja:

• — Bá-bá-bá!

Néha két •b•-ét is mond egy helyett, mig nem elpityeredik, saját, külön módja szerint, ekként nyújtva panaszát némely kávéitalok irányában.

Nincs kellemesebb azoknál a fentirt reggeli sétáknál. A napközben poros, szeméttérhes levegő ilyenkor tiszta mint a kristály, ózondús, hogy az ember szinte újra éled. De nemcsak kellemes, hanem tanulságos is ez a korán jövemenés.

Mennyi mindent lát ilyenkor az ember!

A pék inasok, kosarukban a friss, illatos süteménnyel, a tejes kofák, akik szapora léptekkel igyekeznek kielégíteni a kundschaftokat, a gyárakba siető munkások kék zubbonyos alakjai, mind-mind egy-egy kiegészítő részét képezik a városi élet érdekes képének. Persze, aki csak úgy bandukol végig ilyenkor az utcán, hogy lehajtva fejét, majdnem a saját orrára hág, abból meg, ami körülötte történik épenséggel semmit sem vesz észre, az ostoba futkározásnak fogja tartani azt a korai sétát; de az ujságíró, kinek minden alak egy-egy tárcabős, minden cselekmény egy-egy regény alapja, az nem unatkozik, az élvez és tanul.

el is fogadtatott. Hivatalos uton csak a sorsjáték illetékmentességét kellene kikérni; továbbá egy százas bizottságot szervezni a városban és a megyében, hogy a jegyek elkelnének.

Kérdés mindenek előtt az idő? Most holt szezon van — teszi meg mindjárt a polgármester az ajánlatra az észrevételeit. Jobb lenne tehát szeptemberben csinálni a kiállítást. De a polgári iskola akkor már nem állhat rendelkezésre. Tehát a sörház-utcai helyiségben kellene már most berendezni. Azután legyen-e hivatalos jellege a kiállításnak, vagy nem? A sorolás legjobban akadályozza ezt; mert ha nem ismeretes a kisorsolandó tárgyak jegyzéke, értéke stb., nem is lehet hivatalosan garanciát vállalni értük.

Juhász József szerint az augusztus hónap már alkalmas lesz a kiállításra. A sorsjáték tárgyai érdekes és értékes darabok; van közöttük, a mi százakat is ér, de az 50 krt a legutolsó is megéri. Nálunk nincsenek gróf Apponyiak, kik 20 ezer frtot adnának muzeumra, mint Tolnában; ott különben a megye és Szegárd városa is 13 ezer forintot adott. Pedig Vosinszky Mórhoz hasonlóan, Pécsen is vannak régészettel foglalkozók. Ő összegyűjtött 10—12 ezer darab régiséget a megyéből; ezt felajánlja kiállításra, hogy az így szerzendő pénzen újabb ásatásokat eszközölhessen s a muzeumnak ugyanazt az anyagot beszerezhesse. Tenni kell valamit; mert így semmi sem lesz az egész ügyből.

Trixler Károly elismeréssel van az ajánlattéző áldozatkészsége iránt. De a gazdasági viszonyok rosszak; járásonkint a megyében nem remél ötven darab beléptijegyet és sorsjegyet sem eladni. Hivatalosan a megye nem tehet semmit. Privátim azonban minden erkölcsi támogatást megadnak.

Zsolnay Vilmos szerint az érdeklődés nagyon laza; mutatja, hogy a nagy bizottságban ime ma ilyen kevesen vesznek részt. A kiállításban nem bizik; fél a sikertelenségtől. A mi az elhelyezésre vonatkozólag a régiségek szekrényeit illeti, azok olyanok, hogy a városi muzeumban nem vehetni hasznukat. A sorolásnál a tárgyak ismeretlen volta nagy akadály. Ha értékesek, akkor mért jutnának privát kézre; ha nem azok, akkor meg a nyerő nem elégszik meg velük. Az idő sem kedvező most . . .

Juhász László: Akkor hát ejtsük el az egészet!

. . . Amint kiérek a piac-térre, ahol már a kofák is gyülekezni kezdenek, néhány berugott magyar duródik ki a kávéházból, a kik ugyancsak birkóznak a szeszterhes fejükkel, mely minduntalan lehanyatlik, aztán szörnyen egyenetlik magukat, hogy ők is úgy nézzenek ki, mintha korán reggel keltek volna. De hiába. Csak meglátszik rajtuk, hogy összetolták a tegnaptól a mával.

De nini! Hát ez micsoda?

Az egyik szűk utcában egy alacsony, földkapus ház előtt két fogyatékosan öltözött öreg asszony ácsorog, az egyik kezénél fogva tart valami álmosan pislákoló kis lányt, akit egy fekete szőrű kis rattler ugrándoz körül. Az asszonyok nagy fontoskodva sugdosnak, aztán mély szánalommal tekintenek arra a szurtos, álmos szemű kis leányra.

Közelebb mentem a házhoz, a melynek egyik pinceablakából, halvány gyertyafény derengett elő.

— Itt valaminek lenni kell — gondoltam magamban — mert az ilyen munkásnép nem igen szokott gyertyára költeni. Este is a mint besötétedik, már fekszenek, nehogy világot kelljen gyújtani.

Benéztem a piszkos, porlepte, esőverte pinceablakon.

Üres, vetetlen ágyon, durva szalmavánkoson, egy viaszsárga, beesett arcú asszony feküdt — halva, mellette a faszéken egy pislákoló taggyugyertya égett.

— Az éjszaka halt meg szegény —

Zsolnay Vilmos: Bocsanat, azért vagyok itt, hogy véleményemet az igazságérzettől vezetve, előadjam. Így is sok pénzbe kerülne a kiállítás; reklámot kellene neki csinálni; különben sikertelen lenne. Ő nem lelkesedik a dologért.

Juhász László: Én nem kértem semmit. Csak ajánlatot tettem; ha tetszik: jó; ha nem tetszik, arról se tehetek.

Majorossy Imre az önzetlen fáradozás és áldozatkészségért elismeréssel van az ajánlkozó iránt. Véleménye is az, hogy a terv nagyszabású; abba bele nem mehetnek. *Rendezze Juhász László saját neve alatt a kiállítást.* A város helyiséget készséggel ad hozzá.

Mátyás Flórián is ebben a véleményben van.

Juhász László szerint már az albizottságban ellenszenvet keltett ez a dolog. Hát ő nem bánja. Ha nem teszünk semmit, úgy is jó. Örökös tanácskozással, bizottsági véleményezéssel csak agyon lesz ütve az ügy. *Rendezze hát saját neve alatt a kiállítást, ötven krajcár beléptidij mellett, a nyáron a polgári iskolában;* szeptemberre átvitelt azután a sörház-utcai volt polgári iskolába. A várostól legalább erkölcsi támogatást azonban minden esetre óhajt nyerni; mert ez nem az ő saját ügye, hanem a városé, a pécs-baranyai múzeumé.

Horváth Antal ügyvéd szól még a tárgyhöz, majd **Majorossy Imre** fölvasta dr. *Jellasi István* orvos levelét, melyben Oroszországban szerzett gyűjteményét följánlja a kiállítás céljaira.

Horváth Antal ügyvéd reflektál a kisbizottság munkálataira; most célszerű lenne, ha a kiállításon aláírási iverk is lennének, hogy ott kedvet kapva, a múzeum-egylet tagjai közé mindjárt be is iratkozhatnának a látogatók.

Az ülés bizony szenvedélyes kijelentéseket hallhatott **Juhász László** részéről.

De hát nekünk már szokásunk, hogy elismeréssel — szóban és írásban — senkivel szemben nem fukarkodunk; ha azonban tenni is kell valamit, akkor — kezdenek a hegyek vajudni s megszületik az a bizonyos egér!

Így lett **Juhász László** nagyszabásu tervéből is magánkiállítás és folytatódik a múzeum felállításának további tornája a bizottságokban — papiroson s a nyilvánosság kizárásával.

mondta az egyik öregasszony felém fordulva — de jobb is neki. Tetszik tudni, az ura szörnyen részegős, oszt ez a szegény asszony tartotta ki a családot. Surolni járt.

— Ez az ő lánya? — kérdeztem arra a maszatos kis teremtsére mutatva.

— Nem kéröm. Ugy tartotta örökbül.

— Hát a férje hol van annak a szegény asszonynak?

— Ott van a pálinkamérőben. Most üzentünk érte, hogy möghalt a felesége. Ehun gyün is mán a vén részegős — és ezzel rámutatott a felénk tántorgó alakra.

Csunya, elzüllött, pálinka-gőzös munkásalak volt. A szakálla, bajusza, mint megannyi disznósörte szerte-széjjel állott, otromba nagy csizmái már hetek óta nem láttak kefért, az a rongy, mely rajta csüngött, rég lehetett, hogy kabát volt, a kalapja csupa sár; valószínűleg akkor piszkolódott be, mikor a gazdáját kidobták valami éjjeli herbergből.

Az alak láttára az asszonyok szeme könybe lábadt, sirni kezdtek. Tán eszükbe jutott annak a szegény, dolgos kezű, halott asszonynak sok szenvedése, amit ennek az embernek az oldalán kiállott.

— No mit pityeregnek? — mordult rájuk az az elzüllött alak — ha möghalt, hát lsten nyugosztalja, oszt addig van.

Az egyik asszony karonfogta a dülöngélő munkást és bevezette a házba, a másik meg, hogy épen mondjon valamit, odaszólt a kis leánynak:

— Látod Mariska, möghalt a szegény Kati néni. Mi lesz most már te veled?

Mert a nagy bizottság ülésének ez lett az eredménye, mikor egynegyed egy óraker a kilenc bizottsági tag hazament ebédelni.

Holttest a barackfán.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1898. július 19.

Tegnap este hét óra tájban **Kovács Péter**, rigoder-uti lakos gazdálkodó fia jelentést tett a rendőrségen, hogy a rigoder-szabolcsi utban levő földjükön egy felakasztott embert találtak.

A jelentés folytán **Kovács Antal** ügyeletes rendőrbiztos kíséretében **Ludvig Ferenc** dr. tiszti orvos azonnal kiment a helyszínére, hogy ott megnézzék a holttestet.

A rigoder-szabolcsi ut és a Kis-Piricsizmat egybeszőgellésénél van **Kovács Péterék** földje. Az egybeszőgellésnél egy kereszt áll; a keresztől nyugatra van egy kis kunyhó s a kettő között egy barackfa, melyen, jobban mondva: mely alatt volt a holttest.

Az egész színhelyet bokrok veszik körül, úgy, hogy az utról nem lehet belátni. Csak a **Kovácsék** földjére vezető dűlőutról lehet szemügyre venni a helyet, de bizony jól meg kell erőltetni a szemet, hogy az ember a sűrűbe beláthasson. A földön éjszaka felé épen az aratás folyik; de egy nagy kazal meg az aratók elől zárja el a kis sűrűséget, úgy, hogy arról a részről sem lehet oda látni.

A holttest a barackfa egyik ágára kötélre kötve függött nyakánál fogva. Ugy azonban, hogy a lábak a földet érték és az egész alak olyan helyzetben volt, mintha épen barackot szedne fel a földről. Ruhája fekete, ünnepi ruha volt; olyan, milyent a bányászok szoktak viselni ünnepen, de nem egyenruha. Fehér, csipkémellű inge és puha, fekete kalapja volt. Zsebéből ezüst óralánca kicsüngött; azonban zseboráját nem találták nála.

A holttestet már egészen ellepték a legyek. Szemét, arcát és kezefejét szállták meg s a test a nap melegét mutatta, a mellett, hogy egyébként észre lehetett rajta venni, hogy a halál legalább tizenkét órával előbb beállt már s a hulla egészen merev volt.

Ugy 45—50 év körüli, középtermetű, sovány ember holtteste. És sehol semmi írás,

A kis leány rövid ideig bambán bámult az asszonynak, aztán így felelt nagy búsan:

— Én csak löszök valahogy, de a szegény Kadét? Mi lesz a Kadétból? — s gyöngéden, szeretettel simogatta a fekete szőrű kis rattlert.

Megható egy jelenet volt ez!

A szegény kis pária, aki föl sem tudta fogni, hogy voltaképen mily szerencsétlenség is érte őt, nem is sejtve, hogy annak a szegény asszonynak a halálával a dologkerülő, részeges ember mellett az ő szájából is kiveszett a kenyér, midőn annak tudatára ébred, hogy neki most már föl is út, le is út, nem magát félti, nem saját éhínségére gondol, hanem annak a kis kutyának a sorsa fölött aggódik, amely neki egyetlen hű barátja volt a nyomoruságos munkástanyán, melylyel kenyérét és háló vaczkát megosztotta...

E percben mély tisztelettel vegyes félelem vett rajtam erőt, az Élet, e legnagyobb drámairól előtt. Fázva hajtottam föl kabátom gallérját s gondolkozva indultam hazafelé...

— No kis öreg, kísértálad magad — szólt rám a feleség mosolyogva.

— Ki.

— Akkor fogd meg a Bibit, mig be-készitem a reggelidet.

S mire az asszonyka behozta a párolgó kávé, Bibike, akit az anyja ekkoráig szép tisztára fölöltöztetett, belekapaszkodott apró mancsaival a két fülembe, — bekosztolván reggelijét, most már egész vidáman motyogta:

„Bá—bbá—bá!”

Krámer Elemér.

vagy ismertető jel a zsebében, a miből megállapíthatják volna, hogy kicsoda és hová való?

Az öngyilkosságot azonban minden kétséget kizárólag konstataálta az orvos. És a holttestet levágták a kötélről, kocsira tették s behozták a budai-külvárosi temető halottas házába.

A rendőrség pedig megkezdte a nyomozást, hogy megállapíthassa az öngyilkos kilétét.

Mindenek előtt **Kovács Péteréket** hallgatták ki, a kik közül ki sem járt egész nap az öngyilkosság színhelyén, csak akkor, mikor estefelé felfedezték az öngyilkosságot.

A földön aratók közül csak egyedül **Tervány József** tudott felvilágosítást adni, annyiban, hogy ő tíz óraker délelőtt arra járn láttá az illetőt. Ott járt fel s alá a sűrű körül; de bizony ő nem sokat törődött vele.

E vallomás azonban kevés hitelt érdemel.

Megdönti azt **Kovács Péterék** kocsisának, **Kisasszondi Mihálynak** vallomása, aki reggel 7 óraker egy kocsit fával jött hazafelé. A dűlőutról belátott a sűrűbe és ott látta az embert. Az épen olyan hajló helyzetben volt, mintha barackot szedne, vagy valamit erősen, érdeklődve nézne a földön. Mikor visszafelé jött a kocsival, úgy kilenc óra tájban, még akkor is ott látta az illetőt. Ez már föltűnt neki; de még sem annyira, hogy a kocsiról leszállt volna és odament volna, hogy megnézzék.

— Majd kinéztem a szememet, mondja. Még kápráztak is már. Az ember pedig nézett valamit erősen a földön. De csak meg sem mozdult guggoló helyzetében!

És így esett, hogy csak este hét óraker vették észre az öngyilkost és jelentették az esetet a rendőrségnek.

A vizsgálat során többen azt állították, hogy ők ismerik az öngyilkost. Egyik is, másik is látta már, de a nevét egyik sem tudja. Azt sem, hogy hová való. Ez azt mondja, hogy komlói illetőségű; a másik máloomi lakosnak hiszi. Szóval egyik sem tud róla biztosat mondani.

Azt az egyet a vizsgálat már megállapította, hogy az ismeretlen ember hétfőn virradóra lett öngyilkos. Azt is, hogy a **Mathievics-féle** kocsmában többször megfordult egy ember társaságában, aki — úgy látszik — jó ismerőse.

Most ezt az embert keresi a rendőrség, hogy attól tudja meg, hogy kicsoda hát az öngyilkos?!

Ma délután különben **Zelesny Károly** fényképészszel a hatóság lefényképezte az ismeretlen öngyilkost, hogy ha eltemetéséig senki sem jelentkeznék, a ki ismeri; arcképéről később is meg lehessen állapítani kilétét.

Hirek.

Pécs, 1898. július 19.

Hogy lesz a népszinműből szalon-dráma, vagy a kidobott 165 hát.

Ez a népies szó, hogy: »hát,« nagy szerepet van hivatva játszani a — drámairodalomban, ha beválik azon színművész reformja, aki üres óráiban szindarabokat ír. Irt egy népszinművet és fölment vele az igazgatóhoz.

— Direktor ur, — szólott — most csakugyan sikerült egy oly pompás szindarabot alkotnom, mely az ön tetszését is megnyeri.

— Mitéle az?

— Népszinmű.

— Népszinmű? Ugyan, kérlek, ne nyaggassatok már a népszinművet. Ezen zsánerben tönkretették a közönség minden bizalmát.

A művész-író egy csöppet sem látszott levern a válasz és a zsenik önbizalmával felelt:

— Sebaj, ezen egy félóra alatt segítve lesz. Mert kérem, gondoltam erre és ha úgy tetszik, átváltoztatom a darabot szalon-szinműre.

Bámulatos komolysággal hangzott ez a

kijelentés. Ugy, hogy a direktor nem kevésbé komolyan kezdett érdeklődni a korszakos drámaírási reform iránt.

— Hogy lesz az, tisztelt tagom?

— Egyszerűen — mondá a szerző — csak kidobalom a darabból a népies elemet és ott áll a szalon társadalmi dráma . . .

— Na, hadd lám, mutasd ezt a keresztelést.

A szerző leült, maga elé vette művét és egy nagy kék plajbászszal megkezdte a népies elem irtását.

— Mit csinálsz? — kiált rá a direktor.

— Kidobom a »hát«-okat.

S rövid 10 perc alatt 165 hát szót kirtván a szép színműből — büszkén letette a darabot a direktor elé:

— Itt a szalon dráma.

A csudálatos szindarabot a direktor hirtelen átfutotta, mialatt a szerző kínos várakozással vizsgálta az arcát, mely egyre szomorubb vonásokat öltött fel. Végre megszólalt a direktor:

— Ez a darab nagyon érdekes, fiam, de tégy rajta még valami változást.

— Változást? — hökkent fel a szerző. — Miféle változást.

— A drámai elemet is dobd ki belőle, mert a vigjátékot jobb szeretem.

A szerző itt mély gondolatokba merült és aggodalmasan rázta a fejét:

— Az bajosan megy, bajosan. Akkor át kell még tanulmányoznom . . .

— Csak tanulmányozd s ha meg lesz, hozd elő újra — drámai elem nélkül, akkor meglátjuk.

A szerző átvette a darabot és dagadó reménységgel szólt:

— Megpróbálom.

—ló.

Napirend 1898. július 20-án.

Naptár: szerda, jul. 20. — Róm. kath.: Illés. — Prot.: Illés. — Görög-kel.: (jul. 8.) Prokop — Zsidó: Ab 1. — Nap két 4 óra 8 perckor; nyugszik 7 óra 31 perckor. — Hold két 5 óra 43 perckor reggel; nyugszik 8 óra 7 perckor este.

Időjárás: hőmérséklet 24 Celsius fok meleg; légnyomás 756. — Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: száraz, meleg idő, északon csapadék várható.

Katonai utóállítás a Scholtz-sörházban reggel 8 órakor.

— (**A püspök részvéte.**) *Pribék* István, veszprémi címzetes püspök, nagyprépost elhunya alkalmából *Hetyey* Sámuel, pécsi megyéspüspök a következő táviratot intézte a veszprémi káptalanhoz: »Az áldott emlékü nagyprépost úr elhunya fölötti fájdalomban szeretettel osztozik: a pécsi püspök.«

— (**Arany lakodalom.**) Holnap (szerdán) ritka szép ünnepet ül városunk egyik derek polgára, *Asztalos* József, Árpád-utcai lakos. Holnap lesz ötven éve, hogy egybekelt feleségével szül. *Németh* Magdolnával. Az arany lakodalmát ülő házaspár frigyét holnap, ötven év múlva, reggel 8 órakor áldja meg a belvárosi templomban *Troll* Ferenc, püspökhelyettes, ki ötven évvel ezelőtt összeeskette őket.

— (**Hivatalvizsgálat.**) Dr. *Fejérváry* Imre báró főispán ma délelőtt Pécsváradra ment ki, az ottani főszolgabírói hivatal megvizsgálása céljából. A főispán a vizsgálat befejeztével még ma vissza fog térni Pécsre.

— (**Végzetes vasuti utazás.**) Vasárnap este a Darányból Barcsra induló pécsi személyvonat annyira meg volt telve utasokkal, hogy a kalauz alig tudta őket elhelyezni. A mikor a vonat Darányból már elindult, az egy kissé jókedvű utasok közül néhányan jobb helyet próbáltak maguknak keresni és e célból egyik kocsiból a másikba vándoroltak át.

Lazarits babócsai építőmester felesége azonban eltévesztette az átjáró keskeny hidat, melléje lépett és a két kocsi közé leesett oly szerencsétlenül, hogy a vonat kerekei átmenve rajta, derekát tisztára ketté szelték, úgy, hogy szörnyet halt. Hozzátartozói természetesen kétségbeesve jajveszékelték, a vonat azonban meg sem állva folytatta útját Barcs felé, a hol az állomásfőnököknek azonnal jelentést tettek, a ki ki is indult külön vonattal a helyszínére orvossal és kötőszerekkel, de erre persze szükség már nem lévén, a hullát Barcsra vitték. Az ügyben azonnal a legszigorubb vizsgálat lett úgy a vasuti igazgatóság, mint a hatóság által megindítva.

— (**Elütötte a bicikli.**) A királyutcán ma reggel *Thoman* Mária, ötvenév körüli munkásasszonyt elütötte egy biciklista. Az asszony üres kosárral a karján a piacra akart menni, mikor az egyik utcaoldalról a másikra áttérve, a hogy az aszfaltról lelépett a kocsi-utra, *Fichtl* Ignác biciklista neki kerekedett és elütötte. A biciklista csengetett ugyan, de már az asszony nem birt előle kitérni s így történt ez a legujabb bicikli-elgázolás. Az asszony a karján és lábán szenvedett csekélyebb sérüléseket és a kosara tört össze. Az esetet bejelentette a rendőrségen, hol *Ludvig* Ferenc dr. tiszti orvos sérüléseiről kiállította az orvosi bizonyítványt, hogy a balesetet okozó biciklista ellen panaszszal élhessen a bíróságnál.

— (**A „szigetvári jótékony nőegylet“**) tegnapelőtt rendezte zártkörű nyári multságát. Délután három órakor már robottak a feldiszített fogatok, hogy elfoglalják kijelölt helyüket, honnan megindul a menet a virágkorzóra. Igazán izléses és csinosan diszített fogatok voltak, melyek előtt négy fediszített kerekessel vonult, a menetet vezetve. Az utcák melyeken a korzó volt, tömve és tömve voltak kíváncsi publikummal, kik gyönyörködtek a fogatokban és a kik közül sokan a virágok nélkül is igazi értékes virágszalakat képviseltek. A multság helyén is derült hangulat uralkodott. Árusították a hölgyek a »Jószív emléklapot«, virágokat és sorsjegyeket. Jobb elárusítókat keresve sem találhattak volna, nem volt élőlény, ki menekülhetett volna az elől, hogy így közvetve ne áldozott volna a jótékony oltárára. Lampion menet is volt. Kezdetét vette ezek után a tánc, mely derült hangulatban folyt egész 12 óráig. Innen a publikum néhányának kívánságára az »Olvasó-Egylet«-be vonult, hol a félbeszakadt táncot újból folytatták. Szóval a nyári multság úgy erkölcsileg, mint anyagilag sikerült.

— (**Ebadó.**) A városi Számvivőség közhírré teszi, hogy az 1898—99. évre szóló ebadó-lajstromok elkészültek és f. hó 20-tól 27-ig közszemlére a városi pénztárban kitétetnek. Ott megtekinthetők s az esetleges felebezés a kivetés ellen 15 nap alatt beadható!

— (**Kényelmes betörők.**) Az éjjel özv. *Pál* Józsefné, Radnics-utca 33. szám alatti lakos arra ébredt föl a konyhában, a hol aludt, hogy az utcára néző szobában emberek járnak. Persze nagyon megijedt és csak lábujjhegyen mert odamenni a szobaajtóhoz, hogy megnézze, kik azok. Az ajtót azonban a hivatlan vénégek előrelátásból egy ágyterítővel befőttek s így annak üvegén át alig láthatott valamit az özvegy. Csak annyit látott,

hogy a szobában egy ember nyitogatja sorra a szekrényfiókokat; egy másik pedig az utcáról az ablakon át egy gyertyát tart be a szobába, hogy annak világa mellett társa kényelmesen végezhesse a dolgát. Az özvegy erre kiment a konyhából és az udvaron a lakókat összehívta, mire a kényelmes betörők jónak látták odább állni. Elvittek pedig magukkal 2 ezüst forintot és különféle régi írásokat. Ugy látszik, nem is annyira lopni akartak, mint valami, rájuk nézve értékkel bíró írást kerestek. Hogy kik lehettek, még csak nem is sejt sem a káros özvegyasszony, sem a rendőrség.

— (**Névmagyarosítás.**) *Domján* Imre, báttaszéki m. á. v. kalauz, valamint kiskoru Imre, László és Margit nevű gyermekei, vezetéknevüket belügyminiszteri engedéllyel Dálnokira változtatták.

— (**Egyházmegyei hírek.**) *Bohner* Mária és *Mayer* István, szentferencendi szerzetesek fölvétettek az egyházmegye kötelekébe. — *Walter* Antal, apátkanonok és *Hinka* László, egyházmegyei ügyész, gyógyfürdő használata céljából Karlsbadba utaztak.

— (**Himen.**) *Jakab* László, szegzárdi m. kir. pénzügyigazgatósági fogalmazó, eljegyezte *Kecskés* Tónikát, *Kecskés* József, kaposvári kántortanító leányát.

— (**A tolnamegyei muzeumot**) a napokban meglátogatta dr. Radisich Jenő, az országos iparművészeti muzeum igazgatója s a *Wosinsky* Mór esperes által gyűjtött s jelenleg a főgimnázium nyolc termében szakszerűen berendezett muzeum fölött teljes elismerésének adott kifejezést. Különösen gazdag a muzeum kő- és bronzkori tárgyakban, valamint nagybecsű a néprajzi gyűjtemény is, melyet *Wosinsky* faluról-falura, pusztáról-pusztára járva gyűjtött össze a megye területén. A nép őslakozását föltűntető jellegzetes tárgyak szakférfiak nyilatkozata szerint is pártjukat ritkítják s tanúságot tesznek arról, hogy a nép egyszerű, tanulatlan fiai mily művészi érzékkel bírnak különböző tárgyak elkészítésére. A pásztor-készítések, házi szerek, szövegek, különféle diszek, művészi faragványok népünk jó izlésére és intelligenciájára vallanak, azért nagyon érdemes, most, midőn már kivesző léiben vannak, gondosan összegyűjteni ezeket az ősmagyar motívumokkal ellátott néprajzi tárgyakat.

— (**Összeégett gyermek.**) *Lasits* János, nagyharsányi lakos, kiment a feleségével a mezőre. Otthon hagyta harmadfél éves kis fiát, aki aztán a tűzhelyen égő tűzhöz ment játszani. Ott ruhája tüzet fogott és a szegény gyermek összeégett. Ugy találták meg haldokolva a hazatérő szülők s pár órai kinlódás után a gyermek ki is szenvedett. Az ügyben megindították a hivatalos vizsgálatot.

— (**Hiábavaló munka.**) Az éjjel *Edelnhoffer* János, alsó-puturluk-utca 25. alatt levő szatócsboltját fel akarták törni. Először az ablakot törték be, de mikor látták, hogy belül ablaktáblák vannak, az ajtónak álltak. Az ajtót aztán fessegethették jó ideig, mert a betörés nyomai ugyancsak meglátszanak rajta. Hanem végre mégis beleuntak a dologba és ott hagyták a jól bezárt, erős, vaspántos ajtót. A feszítő rudat pedig, a mivel a hiábavaló munkát végezték, az ó-temetőben eldobták s ott találta meg azt a tulajdonos,

mikor reggel a betörők nyomait csapásozta. Ezen a feszítő vason kívül azonban egyéb adat nem áll a rendőrség által megindított nyomozás rendelkezésére s így, hogy a betörők kézrekerülnek-e valaha, nagyon kétséges.

— **(Az apácák ünnepe.)** Ma ünnepték meg buzgó ájtatossággal paulai szent Vince leányai: a szürke nénikéknek nevezett apácák, kik szürke ruházatukban és libegő szárnyalaku kalapjaikban szolgálják iskolákban, kórházakban, szegényházakban és menházakban a humanizmust, alapító védőszentjük névnapját: paulai szent Vince ünnepét, a ki, midőn a törökök rabságából kiszabadult, egész életét a szenvedő emberiség felségélyezésére szentelte. És így alapította meg azt az apáca-rendet is, amelynek tagjai a kórházakban, szegényházakban mint ápolónők, Magyarország számos iskoláiban pedig az ily hivatás mellett még mint tanítónők is működnek. E szegény apácák ünneplése pusztá buzgólkodás és semmi egyéb. Tegnap délután felvirágozták Lápólnaik oltárát, meggyóntak, hogy ma reggel hat óra-kor megáldozhassanak. S ezzel újból a nehéz napi foglalkozáshoz térnek vissza. Hazánkban mintegy negyven zárdában laknak paulai szent Vince leányai s a pécsi közkórházban és Rudolfinumban, valamint a megyei árvaházban is ők foglalhozna a betegápolással, illetve az árvák nevelésével.

— **(Szökevény inasok.)** Egyszerre két megszökött tanoncot is köröztet a pécsi rendőrség most. Mindkettő a cipésmesterséget

tanulta volna, de mindkettő bucsut mondott a kaptafának, a gazdájától pedig bucsuszó nélkül állt odább. Az egyik, *Kübler Konrád*, tizenöt éves; a másik, *Hajder Károly*, egy évvel fiatalabb. Hogy hová és merre szöktek, még eddig nem derült ki.

— **(A tizenharmadik.)** Velencében egy pompás palotában, a Canale grandé-n lakik néhány év óta egy Argusz nevű amerikai milliomos, a kinek valóban fejedelmi ebédei nagy hirre tettek szert a lagunák városában. A minap, az Egyesült-Államok függetlenségének évfordulója alkalmából néhány olasz nemest hitt meg asztalához. Az nap délután egy amerikai ismerőse látogatta meg, a ki éppen akkor ért Velencébe. Az új vendéget szintén megkérte, hogy vegyen részt kis ünnepségén. A mikor azonban az asztalhoz akartak ülni, észrevették, hogy az utolsó vendég a tizenharmadik lett volna. Mivel az előrehaladt idő miatt már nem lehetett tizennegyedik vendég után nézni, Argusz fölszólította vendégeit, hogy csak üljenek le nyugodtan az asztalhoz, ő neki pedig örömet fog okozni, ha barátjait kiszolgálhatja az ebédnél és így élvezheti majd társaságukat a nélkül, hogy tizenhárman volnának az asztalnál. Ugy is történt. A milliomos azonnal magára vette egyik szolgájának a libériáját s egymásután szolgálta föl a pompás és izléses ételeket egész az utolsó fogásig. A vendégek azt mondják, hogy még sohasem szolgálták ki őket olyan ügyesen.

— **(A kormányos büne.)** A délnémet Dunagőzhajós Társaság »Miutha« nevű

gabonaszállító hajója kukoricával megrakodva érkezett a Dráván Barcsra. Mikor a kukoricát kirakták, akkor tűnt ki, hogy az 2571 kilogrammal kevesebb, mint kellene lennie; a mi bizony 160 forint kárt jelent. Nosza keresték a hajó kormányosát, *Pavicic Eugént*, hogy kérdőre vonják; de az nem volt sehol. Megszökött és ebből következtetik, hogy az ő tudtával sikkasztódott el a 160 frt értékű kukorica. Most keresik a megszökött kormányost, hogy bünéért a bíróság kérdőre vonhassa.

— **(Olcsóbb lesz a fejfájás.)** A kinek eddig a feje fájt, az a patikába sietett s antipirint vásárolt. Ha volt orvosi recipéje, kapott is elég drágán, ha pedig recipé nélkül akart hozzájutni, hát sehogy sem kapott, mert újabb időben antipirint írás nélkül nem szabad kiadni a patikában. Az antipirin azonban mindenképen drága volt, mert egyetlen gyárosnak volt szabadalma a készítésére s az adta olyan áron, ahogyan neki jól esett. Ez a patens július 22-én lejár s így véget ér hirtelen az antipirin és vele együtt a salipirin drágasága is, meg a sok pereskedés a feltaláló és a gyárosok között a szabadalom megszegése miatt. Minthogy július 22-én túl mindenkinek szabad antipirint készítenie, a drága antipirin ára a tömeges konkurrencia miatt rohamosan esni fog. Egy nagy gyár máris 16 frtért kínálgatja az antipirin helveticum kilóját. Ilyeténképen egy antipirinpor legfeljebb két-három krajcárba fog kerülni s ezért lesz most olcsóbb a fejfájás is.

— **(Ötvenesek egy fiókban.)** A pécsi Takarékpénztár mikor új palotájába áthurcolkodott, egy szolga egyik régi asztal fiókjában három darab ötventorintost talált. Mint-hogy nem tudták, hogy a pénz kié volt s hogyan

került a fiókba és maradt ott, a pénzt átadták a rendőrségnek. A kapitányság most hivatalos hirdményben hívja fel 'azt, a ki a pénzhez jogot formál, hogy jelentkezék átvétele végett.

— (Tűz.) Mohácson vasárnap reggel 1/2 órakor tűz ütött ki egy polgár házában, mely csakhamar elpusztította a házat a melléképületekkel együtt és a gyorsan megjelent tűzoltók fáradozásának köszönhető, hogy nem harapózott tovább és nagyobb pusztításokat véghez nem vitt az amugy is csupa szalmaházból épült utcában.

— (Becsületes gondolkodás.) Erzsók néni mindennap reggel kitereti a piacra az árúit. Együtt van ott a legvegyesebb áru: a szatyingtól a vöröshagyma füzéig. Vigyázni is kell rá szörnyen, mert az ilyen helyen sok az afféle ember, aki szereti a más holmiját.

Történik azonban, hogy Erzsók néninek egy kis dolga akad a szomszédos boltban s már távozó félben van, mikor odaszól neki a Teca menyecske:

— Minek mén el kend? Nem fél kend? hogy evisznek valamit?

— Mán hogy félnek! — mondja rá határozottan Erzsók néni.

— Hát mé' nem fél? — kíváncsiskodik a másik.

— Ugyan má, Teca hugom, hogy vinének e valamit, mikó asse tuggyák, hogy mi az ára!

És ezzel Erzsók néni nyugodtan távozott.

— (Micsoda orr lehet az?) Körröznék egy kereskedőt. Friedmann Bernátnak hívják. Friedmann még a múlt évi decemberben távozott hazulról N.-Varsányból, üzleti ügyekben s február óta nem adott életjelet magáról. A hivatalos köröző-levél így jellemzi az érdekes férfit: »Az eltűnt kereskedő középtermetű, hosszas arcú, sárgás szemű, fekete szemöldökű. A rendesnél nagyobb orra van. Haja fekete, fogai jók.« — Ha Friedmann Bernát még létezik, kétségtelen, hogy a szegedi rendőrkapitányság zseniális orrmeghatározása folytán csakhamar elő fog kerülni.

— (Uj kenyértarisznya a honvédségnél.) A honvédelmi miniszter a honvédlegénység felszerelését most némileg egyszerűsítette. Eddig ugyanis a legénység külön hordta a kenyértarisznyát, a tábort kulacsot és az evőcsészét. Ezt a három holmit a miniszter egyesítette oly formán, hogy új kenyértarisznyákat csináltatott, a melyek belsejében a tarisznyához varrt zacskókban helyezik el a tábort kulacsot és az evőcsészét. Így a legénység ezentúl nem hord három külön-külön-cőt. A régi kenyértarisznyákat lassankint vonják be a használatból.

Csak úgy takarítunk, ha jó anyagot, de mindazonáltal jutányosan szerzünk be, így vagyunk legtöbb esetben a bőr áruval is, amidőn szemünk egy csinos külsejű bőr-péncs, szivar-, szivarka-tácán, vagy másnemű ilyen dolgokon akad meg, mert ezeket is akkép ítéljük meg, mint az embereket, a külsőről, ami által pedig nagyon sokszor csalódunk.

Ezt úgy háríthatjuk el magunktól, ha ezen cikkekben szükségleteinket csakis Schönwald Imrénél szerezzük be, mert ő kizáróla-

gosan csakis francia és angol diszmuárukat tart és amellet, hogy a tárgyak a legtartósabb és kifogástalan anyagból készülnek, még azon előnyben részesítettünk, hogy jutányos ár mellett mindig új és újabb, valamint pedig célszerűbb bőr árukban válogathatunk, mert izlése tárgyak csakis ezen cégnél vannak összpontosítva.

Arany ezüst monogrammok saját műhelyben készíttetnek.

Uj megállóhely.

Pécs, 1898. július 19.

Örömmel vesszük tudomásul, miszerint a múlt vasárnapon Bar. Lőcs, Illocska, Benge, Lipivár és más környékbeli községek régi óhajára Baranya-Lőcs községének áldozatkész hozzájárulása folytán a m. kir. államvasutak Pécs-, illetve Villány-Eszéki vonalán az egymástól távol eső Magyar-Bóly és Baranyavár-Monostori állomások között a Baranya-Lőcsi megállóhely átadott a forgalomnak. Hogy ezen megnyitás minden ünnepélyesség nélkül ment végbe, ennek oka a hosszú vajudása, valamint hogy még Bar.-Lőcsön is csak a megnyitás előtti este vették az értesítést a megnyitásról, míg a többi hasonlóan érdekelt községek nagy részében még ma sem birnak arról tudomással. Miért, miért sem lett ezen megnyitás ugyszólván eltitkolva, arról aligha alkothat magának valaki fogalmat. Másrészt van Bar.-Lőcsön megállóhely és nincs is, miután nem lehet ott minden arra közlekedő vonatba felszállni, illetve kiszállni. Ha itt gyorsvonatokról lenne a szó, úgy ezen kifogásnak természetesen nem volna helye, miután azonban a Villány-Eszéki vonalon csakis gyorsított személyvonatok közlekednek, úgy ez már megrovandó, mert vagy létesített volna az üzletvezetőség —

ha már az első sorban érdekelt község áldozatkésztségét igénybe veszi — egy minden személyvonatnál igénybe vehető megállóhelyet, vagy tagadta volna azt már előzőleg meg.

Ezen adhatnám, de nem akarok már megvan a maga krónikája, a melyet itt röviden elsorolunk, már csak azért, mert az nem helyes, hogy egy oly helyen, a hol az első napon, dacára hogy a környékbeli községek egyike sem tudott semmit ezen megnyitásról, mégis az első reggeli vonatnál három be- és egy kiszálló, a második reggeli vonatnál csak egy beszálló, a harmadik déli vonatnál sem be- sem kiszálló, míg a negyedik déli vonatnál három be- és két kiszálló utas volt.

A tudomásunkra jutott eset pedig a következő, a miként azt lapunk egyik barátja írja, a kinek is ezennel átengedjük a szót: Folyó hó 17-én, azaz a múlt vasárnapon az előző napi publikáció következtében, miután Villányon dolgom volt, a Baranya-Lőcsön ujonnan megnyitandó megállóhelyet akartam igénybe venni, de sikertelenül, mert az első, azaz az Eszékről Villány és Pécs felé reggeli 5 óra 36 perckor induló vonatról lekésven, a legközelebbi, azaz ugyanonnan reggeli 8 óra 13 perckor induló vonatot akartam igénybe venni, de hasztalanul, mert az nem állt meg Baranya-Lőcsön, szerencsére azonban ezen vonat elé jókor indulván, annyi időm maradt, hogy még a legközelebbi, egy jó órányira levő szomszédos állomásra elérhettem. Így hiúsult tehát meg először is ezen új megállóhelynek az első igénybevételére irányult szándékom! — ugymond a panaszkodó. Hasonló, azaz még kellemetlenebb helyzetbe juthat valaki, a kinek esetleg oly dolga akad Pécsen, Mohácson, Siklósön, Eszéken, Dárdán vagy máshol, a melyet még az nap elvégezhet, de nem a déli időszakban a nevezett helyekről érkező vonatok indulásáig; mit csináljon az az utas? Nem marad más hátra, mint a nevezett megállóhely igénybevételéről lemondani. Miután azonban a m. kir. államvasutak üzletvezetősége ezen megállóhely fenntartását az első havi forgalomtól teszi függővé, ugy nagyon helyes lenne, ha még mindazokat is számon tartja, a kik akarva sem tudják igénybe venni ezen megállóhelyet. Fennebb csak egy az első napon történt esetről tettünk és tehetünk említést, mert többről nem kaptunk tudósítást, de még hányszor eshet ez meg; azért is ezen körülményt a t. üzletvezetőség b. figyelmébe ajánljuk mielőbbi kellő orvoslás végett!

S—1.

Művészet, irodalom.

○ Zivatarok Magyarországon. Héjas Endre az országos metrológiai intézet asszisztense megfigyelte hazánkban 1871-től 1895-ig a zivataros napokat. Észleleteit most ki is adta egy műben. Ebből sajnosan konstatálható, hogy a zivatarok gyakorisága az utóbbi években számbavehetőleg növekedett. Zivatarok különösen jégesővel együtt leginkább június hónapban, még pedig a délutáni órákban 1 és 5 óra közt törnek ki. A zivatarok számának növekedtével szaporodik ama tüzesetek száma, melyeket villámcsapás okoz. Érdekes azt is megtudnunk, hogy a nagyobb városokban ritka a gyújtó villámcsapás, torábbá, hogy a gyújtó villámcsapások első sorban hazánk nyugoti vidékét látogatják, míg a nagy magyar alföldön, a magas Tátrában és Erdélyben ritkák. Az esők legnagyobb része is zivataros napokra esik, különösen júliusban csaknem minden eső zivataros napra esik. Záporeső azonban csak ritkán, átlag kétszer-háromszor esik zivatarok alkalmával. Záporeső a kis magyar alföldön fordul elő legritkábban, míg Budapesten nagyon gyakori.

Törvénykezés.

§ **Kocsmai verekedés.** Folyó évi február huszonkettedikén a kassádi kocsmában Horváth Marián és Becsis Jócó tréfából birokra keltek egymással, mit Horváthnak Markó nevű bátyja meglátott és attól tartott, hogy komoly verekedéssé fajulhat a dolog. Ezt meg akarván előzni, szétválasztotta a két birkózót.

Erre Sámos Mió megtámadta Horváth Markót, szidalmazni kezdte, majd ökökre mentek egymással, de ekkor az ifjabb Horváth lépett közbe s szétválasztván a veszekedőket, bátyját hazavezette a kocsmából.

Az azonban otthon egy konyhakést vett magához és visszatérván a kocsmába, az udvaron levő Sámos Miót hátulról megtámadta és kétszer megszúrta, úgy hogy az husz napig volt beteg a szenvedett sérülések következtében.

A pécsi kir. törvényszék tegnap tárgyalta az ügyet és a vádlottat másfél évi börtönre ítélte, a mely ítélet ellen Horváth felebezett, de terhére Rákossy Imre kir. alügyész is felebbezést jelentett be.

§ **Soknevű atyafiak.** Kik volnának ők mások, mint cigányok, a kik mindent a magukénekké vindikálnak, a mi csak őrizetlenül kezük ügyébe kerül, sőt még név sem elég nekik egy, mint más közönséges embernek, hanem abból is kijut mindenikőjüknek kettő-három.

Lakatos Jóska, alias Judás János és Szalay János, alias Kalányos Antal Mátyás voltak a hősei annak a történetnek, a melyben a Kis János helesfai lakos négy éves sötétpéj lovának eltünése képez olyan cselekményt, a melyet csak a cigányok nem tartanak meg nem engedett és rejtelmes dolognak.

Mert ők nagyon jól tudták, hogy a helesfai rétről, a mely község határában mellesleg vályogvetéssel foglalkoztak, Gerényesre származott el az ő közreműködésük folytán a ló, még pedig Bükösdői István istállójába, aki a cigányoktól azt egy tizenöt éves loért és öt forintért cserélte el.

De azt már a cigányok sem tudták, hogy Bükösdői István ismét eladta a lovat, annak új tulajdonosa pedig hasonlóképen sietett azon tudni, hogy már a negyedik kézben volt, midőn a csendőrök érdeklődni kezdtek annak szerzési módja iránt és visszacserelegetve az új gazdától a régieknek a lovat, végre is a két cigányt vonták felelősségre és hasonlóképen tett a pécsi kir. törvényszék is az ezen ügyben tegnap délután tartott végtárgyalás alkalmával.

Persze a két barnaképű atyafi iparkodott kiszabadulni a csávából és mindegyik a másikat vádolta, pedig rokonok is volnának, legalább a fiatalabbnak állítása szerint.

Ugyanis a tizenkilenc éves Lakatos Jóska azt vallotta, hogy a hetvenhárom éves Szalay Jánosnak van egy tizenkilenc éves leánya, a kivel ő egy ideig együttélt s így az öreg neki ipa.

Az öreg azonban erősen tiltakozott ez ellen, mert — ugymond — neki van ugyan egy ötvenhárom éves leánya, a kit azonban nem adna oda Lakatosnak, mert olyan piszkos, rongyos embert nem venne be a családjába.

Kiderült azonban a tárgyalás folyamán, hogy az ő kezükön veszett el a ló a rétről és Szalay János hat havi börtönbüntetést kapott e csinyért, a melyet majd összbüntetéssé vonnak össze a még Vácott letöltendő három havi fegyházzal, a hol két évi büntetéséből már a többit leülte s honnan most csendőri fedezet mellett hozatták el a tárgyalásra. Az ítéletben megnyugodott, dacára hogy nagyban erősítette ártatlanságát, de hát — mondta — had legyen már egyszer vége a dolognak.

Lakatos Jóska három havi fogházbüntetést kapott, a mely azonban március huszonnyolcadika óta tartó vizsgálati fogsága által kitöltöttnek vétetett s nyomban szabadon bocsátották. Csordás Pál pedig orgazdaság miatt tizennégy napi fogházat kapott, a mely büntetésnek leülését meg is kezdette.

Közgazdaság.

□ **Szállítási kedvezmény.** A m. kir. államvasut, a mohács-pécsi és baja-zombor-ujvidéki helyi érdekű vasut nevében közli, hogy Úszöggről Parabutyra ásványszén küldeménynél a tényleges súly, de legalább is 10000 kg. feladásánál 100 kgrként 40 kr. helyett csak 37 kr. fizetendő. Ezen kedvezmény ez év végéig érvényes és rovatolás útján alkalmaztatik.

TÁVIRATOK.

— **Értekezés az önálló vámtarifa ügyében.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A mai ánkéten számos szónok tartott beszédet.

Spitzer Ignác, Sarkady Lajos, Záray Károly dr. az önálló vámterület mellett beszéltek.

Szóltak továbbá Szabó Kálmán, Csillag Gyula, id. Fürst Jakab, Koller Pál, Ivánka Oszkár és Szávay Gyula.

Dániel Ernő kereskedelmi miniszter erre berekesztette az ánkéteket.

A többi keresk. és iparkamarák irásában fogják véleményeiket beadni.

— **Ismét nagy sikkasztás.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Belgrádban a sógyedáru-hivatalban nagy sikkasztásnak jöttek a nyomára. Egyelőre hivatalosan azt jelentik, hogy a vizsgálat kiderítette, miszerint a hivatal főpénztárosa *nyolc millió frankot* nem könyvelt el.

— **Az aradi sikkasztó családjá.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az aradi sikkasztó pénztárosnak, Kriványnak felesége, Aradra érkezett. Délután kihallgatták. A sikkasztó anyja fekvő beteg lett a sikkasztás kiderültekor.

— **Alhir Zoláról.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Tegnap Párisban hire járt, hogy Zola Emilt letartóztatták. A hir azonban nem bizonyult valósnak.

— **A spanyolok baja.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A francia-spanyol határon a Carlistáknak temérdek lőszere van raktáron.

— **Furcsa párbaj.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Párisban tegnap a Zola-per tárgyalása után Derouledé és

Hubbard között kardpárbaj volt, mely igen furesán végződött. Hubbard balkezevel megkapta Derouledé kardját s úgy akarta azt megválni. A segédek hirtelen közbevetettek magukat. Az esetről jegyzőkönyvet vettek fel és elhatározták, hogy Hubbard ot diszkvalifikálják. Hubbard segédei ajánlottak ugyan pisztolypárbajt is; de Derouledé segédei a történet után semmiféle párbajmódotba nem mentek bele.

— **Nagy tüzvész.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Sunderlandban tegnap este óriási tüzvész pusztított. A kár tíz millió forint.

— **Tüntetés Versaillesben.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Párisból írják, hogy Versaillesben a tegnap történt tüntetések alkalmával 27 embert tartóztattak le.

Budapesti börze.

— Reich Jenő és Társa távirati jelentése. —

Bpest, július 19.

A budapesti gabona-börze árai ma a következők:

Buza, őszre: 8.35; készáru: —; — Tengeri, júliusra: 4.34; őszre: 5.14. — Rozs, őszre: 6.53. — Zab, őszre: 5.53.

Az értéktőzsdén az árak a következők: Osztrák hitelrészvény: 359.80. — Magyar hitelrészvény: 395.80. — Államvasut: 360.—.

Nyilt-tér.*)

Mint hogy a tavasz clórehaladásával csecsemőt, gyermeket és felnőttet egyaránt fenyeget a járványok veszélye, ismét csak a minden alkalommal hálásan fogadott

MOHAI

ÁGNES-forrásunk

vizének használatát ajánljuk. Egyrészt mert olcsó, igen kellemes és tiszta ivóvíz lévén, a tavaszi és nyári évszakokban kedvelt élvezetszerként szerepel, másrészt mert dús szén-savtartalmánál fogva, specifeus óvószer is a tífus, cholera és a gyermekek tiphoid-szerű tavaszi-nyári hasmenése ellen. Ehhez járul még, hogy a csecsemőt is megvédi az ilyenkor nagyon veszélyes hurutos bélbántalmak ellen, míg szoptatója e víz használata folytán nagyon kedvező összetételű és bőséges tejet nyer. A már meglevő gyomor- és bélhurutot gyermekeknél és felnőtteknél gyógyítja. Kellemesen hatván be szén-savánál fogva a gyomor és bél idegeire; a gyermekek lázas megbetegedéseknél pedig nélkülözhetetlen, hűtő, húgyhajtó és a szomjat csillapító hatásánál fogva.

— Kedvelt borviz. —

A mohai Ágnes-forrás
kezelősége.

Főraktár:

Édeskuty I.

cs. és kir. udvari szállító

BUDAPEST, V., Erzsébet-tér 8.

Kapható minden gyógytárban,
fűszerkereskedésben és vendéglőben.

*) Ezen rovat alatt megjelentekért nem vállal felelősséget a szerkesztő.

Laptulajdonos Felelősszerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC

TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Korcsmai helyiség

bérbe adandó.

Felső puturla-utca 28-ik számú házban a

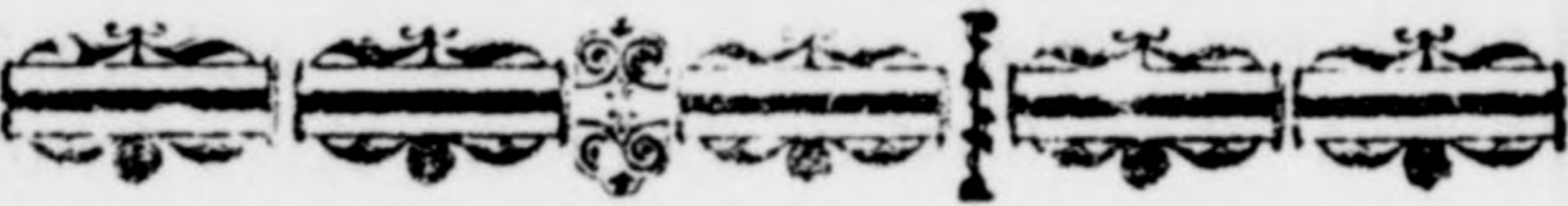
korcsmai helyiség

nagy kerttel és fedett tekepályával f. é. november 1-től bérbe adandó.

Bővebbet a házban Hebenstreit Károlynál.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

Értesítés.

Van szerencsém a a. é. közönség b. tudomására hozni, hogy az

Összes fővárosi napilapok

csakis nálam

Jokai-tér 6. sz. Simon-féle ház és az alatt jelzett tőzsdékben árusítatnak el.

A nálam előfizetett lapokat 2 órával a postai kihordás előtt házhoz hordatom, „Magyarország”-ot már reggel 6 1/2 órakor, amit a n. é. közönség figyelmébe ajánlok.

Teljes tisztelettel

Ösv. Fränkl Sámuelné

Eláruló helyek.

Budai külváros: Molnár János

Gyimóthy Gyula

Szigeti külváros: Preisz Mari

Kugler József

Nines többé lábfájás, sem tykszem, sem izzadós láb, sem bőrkeményedés sem lábdaganat, sem fagyós láb, sem lábégés. Rövid idei viselés után megkönnyebül a járása annak, a ki cipőjét Dr. Högyes-féle az egész világonszabadalmazott Asbest talpbéléssel látja el.

Párja egyszerű 60 kr., kettős vastagsága 1 frt 20 kr. Az asbest talpbélés kitünőségét legjobban bizonyítja, hogy a cs. és k. közös hadseregnek és a m. kir. honvédségnek eddig 22500 pár szállított. Szétküldés csakis utánvétellel, vagy a pénz előleges beküldése és külön 10 kr. franko. Felvilágosítások és prospectusok, köszönetnyilvánítások ingyen.

Általános Asbestárny-gyár betéti társaság Budapest, VI., Sziv-utca 18.

Viszont eladóknak megfelelő árendedmény.

Egyedülli raktár Pécsen: BENCZENLEITNER JÓZSEFNÉI és
Dombóvár: WEINER P. JÓZSEFNÉI.

16455. sz.

1898.

Pályázati hirdetmény.

Pécs szab. kir. város törvényhatóságánál lemondás folytán üresedésbe jött s 1300 frt rendes fizetéssel, ez idő szerint 130 frt drágasági pótlékkal és a szabályszerű napidijakkal javadalmazott

egyik osztálymérnöki állásra

ezennel pályázatot hirdetek.

Ezen állásra jelentkezőtől az 1883. évi I-só törvénycikk 10. §-ában előirt képesítés kimutatása megkivántatik.

Felhivatnak tehát ezen állást elnyerni óhajtok, hogy ez iránti kérvényüket, a megkivánt képzettség, magyar állampolgárság, erkölcsi magaviselet és eddigi alkalmaztatásuk beigazolása mellett, f. évi augusztus hó 15-ig dr. báró Fejérváry Imre főispán ur ó Méltóságához címezve és pedig a közszolgálatban állók hivatali felsőbbbségük útján, a közszolgálatban nem állók pedig közvetlenül hozzám nyujtsák be.

Pécsen, 1898. július hó 18-án.

Majorossy

polgármester.

